

λευθέρου κόμματος, ὁ ἄνθρωπος τῶν ωραίων λέξεων καὶ τῶν αἰσχυρῶν πράξεων, ἀποθέσας ἐπὶ τέλει χιτῶνα ἀνάρμοστον εἰς τὸ ἀμαρτωλὸν σῶμά του, ἐπέδειξε τὸ εἰδεχθῆς καὶ σκελετωδὲς σῶμα σηματοφόρου τῆς *Ἀπολύτου Μοναρχίας*, παρακολουθούμενος οὐχὶ πλέον ὑπὸ *Κουμουνδουρικῶν*, ἀλλ' ὑπὸ *Αὐλικῶν* καὶ *Μοναρχικῶν*· διότι τί ἄλλο βεβαίως ζητοῦσιν οἱ περὶ τὸν Κουμουνδούρον ἢ τὴν ἀχρηστίαν καὶ τὴν ἐπίσημον τοῦ Συντάγματος κήδευσιν; Βύχαριστήσωμεν ὁμῶς αὐτοὺς, διότι τέλος πάντων, — ἀδιάφορον ἐκ τίνων ἐλαττηρίων, — ἀντιπροσωπεύουσι σήμερον μίαν *ιδέαν*, τὴν τῆς *Ἀπολύτου Μοναρχίας*.

Εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ Πολιτεύματος αὐθάδη προσο- λὴν ἢ ἐπίσημος τῆς Βουλῆς ἀντιπολίτευσις ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς, κατέλαβεν ὀχύρωμά τι πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ *Συντάγματος* καὶ — ἀναγράφασα ἐπὶ τῆς σημαίας αὐτῆς τὸ σκάτω αἰ προνομίαι τοῦ Στέμματος, — ἀσχολεῖται ν' ἀναστήσῃ τὸν Λάζαρον, ὃν θεωρεῖ ἀπαρά- τητον. Οὕτω τοῦλάχιστον λέγει ὅτι φρονεῖ σήμερον.

Μακαρία ἡ ὥρα! τοῦ λοιποῦ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ κόμμα- τος τούτου δὲν πρέπει νὰ λέγωνται *Τρικουπικοί*, ἀλλὰ *Συνταγματικοί*. Καὶ τί ἄλλο εἰσὶν οὗτοι ἢ στρατιῶ- ται καὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ Συντάγματος;

Ἐκτός δὲ τῶν δύο τούτων κομμάτων ἐμφανίζεται ἐν τῇ πολιτικῇ παλαίστρᾳ ζωρότερον ἢ ἄλλοτε καὶ τρίτον κόμ- μα· τοῦτο ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν μὴ ἀρεσκομένων νὰ συμμε- θεώσιν εἰς τὸ πραξικόπημα τῆς 22 Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ καὶ μὴ μαχομένων ἐν τῷ ὀχυρώματι τῶν Συνταγματικῶν, — ἐκ τῶν πιστευόντων πεποισθῶς ὅτι πολίτευμα εἰς δ' — δι' ἄλ- ληλοδοθησίας τῶν ὑπευθύνων μετὰ τῆς ἀνευθύνου Αὐλῆς, — ὑπάρχει ἀφθονον δηλητήριον διαφθορᾶς τῶν συνειδήσεων καὶ δυνάμεις ἀντικαταστάσεως τῆς Ἑθνικῆς θελήσεως διὰ τῆς αὐθαιρέτου γνώμης ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶναι ἀδύνατον νὰ συμφέρῃ εἰς τὸ ἔθνος. Τὸ κόμμα τοῦτο σύγκειται ἐκ τῶν μορφωσάντων πεποισθῶς, ὅτι τὰ ἔθνη ἐνηλικιούμενα διὰ τῆς ἀποκτήσεως τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας, ὀφείλουσι νὰ ἀποτινάξωσι τὸν ἐπαχθὴ ζυγὸν πολυδαπάνου ἄλλως τε κηδεμονίας, — ἐκ τῶν φρονούντων, ὅτι ἐὰν δὲν καθαρισθῇ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκ τῶν ἐθνοκτόνων μiasμάτων, δὲν δύναται οὐτε πρόνοια περὶ ἐκπαιδεύσεως νὰ γίνῃ, οὔτε πολιταὶ καὶ πολιτευόμενοι νὰ μορφωθῶσιν, ὥς ἀπαιτεῖ ἡ Ἑθνικὴ συνεί- δησις: Οὗτοι εἶναι οἱ *Δημοκρατικοί*.

Δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν, εἶναι ἀληθές, νὰ ὀρίσωμεν ἀκριβῶς τὴν ἀριθμητικὴν ἐκάστης τῶν τριῶν τούτων ἐθνικῶν μερί- δων δυνάμιν, ἀλλὰ θαρρούντως καὶ ἀνευδοκίμως ὑποστηρί- ζομεν, ὅτι ἡ θρασυτής τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως διήρπασε τὸ ἔθνος εἰς τρία διακεκριμένα ἀπ' ἀλλήλων συστήματα. Καὶ ἐὰν ἀκόμη τοῦτο συμβαίῃ ἐξ οἰασδήποτε ὀπισθοβου- λίας τῶν *Μοναρχικο-αὐλικῶν* ἢ καὶ τῶν *Συνταγματικῶν*, ὁ ὕγις λαὸς, τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἐπωφελούμενος, — χάριν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 20 Δεκεμ- βρίου ἔχει καθῆκον νὰ *χρωματίσῃ ἅπαξ διὰ παντός ἐκλογεῖς τε καὶ ἐκλογίμους*· πρὸς τοῦτο συντελεστικὸν ἡ- μεῖς εὐρίσκομεν τρόπον τὴν παρὰ τῶν ὑποψηφίων ἀπαίτησιν τοῦ λαοῦ ἐκλογικῶν προγραμμάτων, ἐν οἷς σαφῶς καὶ ἀνευ περιστροφῶν νὰ ὑπάρχῃ ἡ δῆλωσις τῶν ἀρχῶν ἐκείνων, οἷ- τινες καλοῦνται εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀντιπροσωπείαν, καὶ εἰς ποῖον ἐκ τῶν τριῶν τοῦ ἔθνους συστημάτων ἀνήκουσι.

Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ μετρηθῶσιν αἱ ἐθνικαὶ δυνάμεις· καὶ πρέπει μὲν νὰ ὑπερισχύσῃ ἡ γνώμη τῶν πλειόνων εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν τῆς πολιτείας συμφερόντων· ἡ δὲ τοῦ ἔ- θνους μειονοψηφία, — οἰαδήποτε καὶ ἐὰν ἀποδειχθῇ τοιαύτη,

— ἐνδίδουσα εἰς τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ ἔθνους θέλει ἀναν- τιστῆναι τὴν ἐκφράζειν τὸ φυσικὸν δικαίωμα τοῦ ἐκφράζειν τὴν ἑαυτῆς γνώμην, καὶ ἐναντίαν οὔσαν τῶν ἀποφασισθέντων, καὶ τοῦ ἐνεργεῖν περὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ιδεῶν τῆς.

Ὅπως δὲ ποτ' ἂν ᾗ, καταργηθέντος ὑπὸ τῆς ὑπευθύνου Κυβερνήσεως τοῦ Συντάγματος, τὸ ἔθνος διηρέθῃ εἰς *Μο- ναρχικοὺς*, *Συνταγματικοὺς* καὶ *Δημοκρατικοὺς*, πᾶς δὲ τὸ συμφέρον τοῦ τόπου ποθῶν, ὀφείλει νὰ παύσῃ χαρακτη- ρίζων τοὺς πολιτευομένους ἄλλως ἢ διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων. Οὕτω θέλει κατ' ἀνάγκην ἐγκαινισθῇ νέα πραγμά- των τάξις ἐν τῇ ἐθνικῇ ἀντιπροσωπείᾳ, — δι' ἧς, ἡμεῖς τοῦλάχιστον, — ἐλπίζομεν πολλὰ διὰ τὸν τόπον καλὰ.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 5 Νοεμβρίου 1881.

Γεώργιος Ν. Φιλάρετος,
δικηγόρος

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΒΩΛΩ.

»Θὰ εἶσαι λοιπὸν περιγραφικώτατος, λεπτομερέστατος, ζολαδικώτατος, παντεπόπτης, ἀστείος ὅσον πέρνει, ἐξαλ- λος ὅσον δὲν πέρνει, σημειώνων τὰ πάντα.»

Σία καὶ ἄρράξαμεν!

Καὶ κατεμέτρησες τὴν δυνάμιν τῆς πέννας μου, Καλι- θὰν φίλτατε, διὰ νὰ ζητῆς τὴν ἐκπλήρωσιν τοιούτων συν- θηκῶν; Πῶς νὰ ξεμυτῇ ἡ κακομοῖρα μέσα εἰς τὰς στή- λας τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», ἀφοῦ Παξ ὁ ἐφετερινὸς καὶ ὁ Vi- relouque ὁ περυσινὸς ἐδέσποσαν καὶ δεσποζοῦσιν αὐτῶν;

Ἀλλὰ θὰ τολμήσω νὰ ἀνοίξω τὰ παντὰ μου καὶ ὅ,τι συμβῇ ἅς συμβῇ. Σὺ, ἔσο ὑπεύθυνος διὰ πᾶν ναυάγιόν τῆς, ἀφοῦ σοὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι δὲν κατῴρωσε νὰ ἀναπτυχθῇ πνιγείσα ἐν τῇ χημικῇ δικηγορικῇ μελάνῃ, ἐξ ἧς μόνον ἀ- πείρα ἐπειδὴ καὶ διὰ ταῦτα ἀπεκόμισε.

Νίπτω τὰς χεῖρας· ἡ κατὰ τῶν ἀναγνωστῶν παντὸς γένους ἐπὶ σὲ καὶ τὰ τέκνα σου, ἐὰν ποτε ἀποκτήσῃς.

Περίεργος σύμπτωσις!

Ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ ἐκκλησία ἐορτάζει σήμερον τὴν μνήμην τοῦ Ἀκινδύνου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος πανηγυρίζει τὸ τέλος τῆς ἀκινδύ- ρου καταλήψεως τῆς Θεσσαλίας.

Οἱ δ' ἐπίστρατοι οἱ μάρτυρες τὸ τέλος τῶν ἀκινδύνων δεινῶν τῶν.

Ἀναμφιβόλως ἡ εὐρωπαϊκὴ διπλωματία ἐξέλεξε τὴν ἡ- μέραν ταύτην εὐσκόπως, διότι καὶ ἡ δυτικὴ ἐκκλησία ἐορ- τάζει τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου

Στατισλῶν Κότσκα,

ἀφοῦ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς παραδόσεως διὰ τὸ ἐκ- τον διαμέρισμα εἶναι ὁ ῥώσος ἀντιπρόσωπος Φιλίπποφ.

Καὶ προσόρτις τῆς Ἑλληνικῆς πανηγύρεως ἦν ἡ ἐορτὴ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ἡ μόνη ἐθνικὴ ἐορτὴ, καὶ ἡ ἡμέρα τῆς παραδόσεως τῶν κτιρίων, φρουρίου καὶ τελωνείου Βώ- λου, ἐν ᾧ δὲν εὐρέθῃ οὔτε ἐν ῥούπῃ πανίου διὰ νὰ τελωνίσῃ ὁ ἀποσταλεὶς τελωνιακὸς ὑπάλληλος ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς

κυβερνήσεως, ὅστις μ' ὅλον τὸ ὕψηλόν καπέλο ὅπερ ἐφόρει ἐζήτει κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παραδόσεως νὰ ὀρκισθῇ διὰ τὴν ἀρέχην ὁ μισθός του.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν λοιπὸν τοῦ ἁγίου Ἀκινδύνου, ὁ στρατηγός, οἱ ἐπιτελεῖς καὶ πλῆθος ἀξιωματικῶν καὶ στρατοῦ εἰσέρχοντο ἐν Βώλῳ ἵνα καταλάβωσι τὴν χώραν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α'. πρωθυπουργοῦντος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀρπακτικοῦ.

Μὴ παύσατε διηγούμενοι ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν ἀτμοπλοίων καὶ σαλωνίων, ὧς γενναῖοι Ἕλληνες ἀξιωματικοί, τὰς κατὰ τὴν ἀκίνδυνον κατάληψιν ἀνδραγαθίας σας, καὶ ἐξακολουθεῖτε μεταδίδοντες διὰ ζήσεως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ταύτας μέχρις οὗ Ὁμηρός τις ἢ Ἀντωνιάδης γράψῃ τὴν *Καταληψιάδα* του.

«Σταμάτησον τὸν δρόμον σου ἦλιε, χαιρετίζων τὴν ἔνδοξον ταύτην ἡμέραν» θούρια ἄσματα διατρέχουσι περιβομβοῦντα τοὺς αἰθέρας· ἴδε τὴν κυανόλευκον σημαίαν κυματίζουσαν εἰς αὐραν ἐλευθέραν. «Τοιαῦτα ἔγραφεν ἡ αὖφω τοῦ λαοῦ» ἐφημερίς ῥίπτουσα εἰς τὴν δημοσιότητα τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐν Βώλῳ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐμπνεομένη ὑπὸ τῆς ὁσμῆς τῶν λιμναζόντων θαλασσίων ὑδάτων, ἐπὶ τῶν θαλασσογενῶν οἰκοπέδων ἅτινα περιέκλεισαν διὰ τοιχίσκων οἱ εὐτυχεῖς Βωλιῶται, ἀγοράζοντες τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὴν ἐκπνέουσαν τουρκικὴν ἐξουσίαν.

Σταμάτησον λοιπὸν καὶ σὺ, ὦ ἀναγνώστα παντὸς γένους καὶ φύλου πρὸ τοῦ στενοῦ τῶν Τρικέρων διὰ τὴν σχηματίζουσαν μικρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ θεάματος ὅπερ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐκτείνεται, ἀφοῦ ὀλίγους στίχους πεζῆς ποιήσεως Βωλιώσεως ἐνθουσιώσεως ἀνέγνωσας· ὁ ἱατροποιητὴς Ἀρεντούλης ὠνόμασε τὸν Βόλον ὀφθαλμὸν τῆς Θεσσαλίας. Δὲν συμφωνῶ· ὁ Βόλος εἶναι τὸ *κεφάλαιον*.

Φαντάζομαι τὴν Θεσσαλίαν ὡς γυναῖκα (ἄλλ' εἰσαὶ ἐλευθερος νὰ τὴν φαντασθῇς ὡς κόρην καλλιπάρθενον κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ) ὑπτιάν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἐκ τοῦ ὕπνου ἀνανήφουσαν καὶ μόλις διανοίγουσαν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐχει τὰς χεῖρας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ἡμικυκλικῶς, τοὺς δὲ πόδας τεταμένους πρὸς τὰ ἄκρα τῆς κλίνης. Ῥεμβάζει καὶ παρατηρεῖ τὸν οὐρανόν της. Τὸ σῶμα εἶναι ἡ πεδιάς, καὶ ὁ μὲν εἰς ποὺς ἐκτείνεται πρὸς τὴν Ἄρταν, ὁ δὲ ἕτερος πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ· ὁ εἰς βραχίων της ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ὁρέων Πηλίου καὶ Τησαίου, ὁ δ' ἕτερος ἐκ τῶν παρὰ τῷ Ἀλμυρῷ ὁρέων. Τότε δ' ἔχομεν ὡς κεφαλὴν τὸν Βῶλον ἢ Βόλον κατὰ Κόντον, ἀρχίζουσιν ἀπὸ τὰς Φεῤῥὰς (Βελεστίνον) καὶ τὸ κενὸν ὅπερ περικλείουσιν οἱ δύο βραχίονες εἶναι ὁ Παγασσητικὸς κόλπος.

Ἀλλ' ὁποῖας σκέψεις γεννᾷ ἐν ἐμοὶ ἡ πατρίς τοῦ Ῥήγα τοῦ Φεῤῥαίου τοῦ συλλαβόντος τὴν *ιδέαν τὴν μεγάλην* καὶ τὴν δημοκρατικὴν τῶν λαῶν ὁμοσπονδίαν!

Ἐννευρέθη τὴν Κωνσταντινούπολιν ὡς κέντρον τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας, ταύτην δὲ προσδρεύουσιν τῶν δημοκρατικῶν ὁμοσπονδιῶν.

Καὶ ἤδη;

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος μετὰ ἐξηκονταετῇ βίον ἐμίκρυνεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν *μεγάλην* του *ιδέαν*, ὥστε περιέκλεισεν αὐτὴν μόνον εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Ἐὰν ἐκ τοῦ αἰωνίου ὕπνου ἐξεγείρετο θὰ ῥῥάπιζε καὶ δόλοκληρον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος διὰ τῆς ἀνδρικής παλάμης του καὶ θὰ ἐστελλεν εἰς τὸν διάβολον τὴν Ἑλλάδα του βασιλοκρατουμένην, μικρὰν τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, σκέλεθρον καθ' ὅλα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Καὶ βλέπω τὴν σκιάν του δακρύουσαν, ἀπομακρυνομένην τῆς γῆς τῶν ὀνείρων του, ἣν θὰ πατήσῃ μετ' ὀλίγον ὁ βασιλικὸς ποὺς· πόσον αἱ τρίχες του εἰσὶν ἠνωρηθῆναι καὶ πόσον ῥίγοι τὸ σῶμά του!

Καὶ ἰδοὺ ὁ ψιθυρὸς τῆς φωνῆς του ἀκούεται:

Ἐπικατάρτοι ἐστέ.

«Ναὶ ἐπικατάρτοι, ὦ ἔθνος Ἰουδαίων, σὺ ὅπερ δὲν βλέπεις τὴν Αὐστρίαν ἐκτείνουσαν τὸν σιδηροδρομικὸν πλόκαμόν της μέχρι Θεσσαλονίκης καὶ ἀνταλλάσσουσιν δι' αὐτῆς τὸ μόνον στρατηγικὸν σου σημεῖον Ζάγκο-Κριτῆρι!»

Τὸ σκοτεινὸν τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ἀγρία ὄψις τῆς θαλάσσης, τὸ μαῦρον τοῦ Πηλίου, ἡ θέα τοῦ τουρκικοῦ θωρηκτοῦ εἰσέτι ἐν τῷ κόλπῳ ἐλλιμενισμένου, τὸ κατὰμαυρον χρῶμα τῶν ἐμπορικῶν μας ἀτμοπλοίων ἅτινα μετέφερον εἰς Βῶλον μυριάδας πολιτῶν Ἑλλήνων ἐκ τῶν περάτων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος κατεπόνησαν τὴν ψυχὴν μου.

Ἀναπέτασον, ὦ Κρήτη τοῦ Γουδῆ τὰς σημαίας σου, σὺ ἡ τὸ ὠραῖον τῆς Κρήτης ὄνομα φέρουσα, δὸς τὴν ζωὴν εἰς τὰ πλήθη τῶν πειθύντων πλοίων καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς ἐμὲ τὸν πτωχὸν ἐπιβάτην σου.

Χιλιάδες σημαῖαι ἑλληνικαὶ καὶ ἀγγλικαὶ αἶφνης ἀναπετάννυνται εἰς τοὺς ἐξώστας, τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ἰσθῶν τῶν πλοίων κυματίζουσι, κυματίζουσι χαιρετῶσαι τὸ Σαρακηνὸν, τὸν τάφον τοῦ Ὁγλ καὶ τῶν εἰκοσι νέων, οἵτινες ἔπεσαν κατὰ τὴν μάχην τῆς Μακρυνίτσας. Οἱ Τούρκοι συσπειροῦνται εἰς τὰ ἀμπάρια τοῦ θωρηκτοῦ τῶν, ἡ ἐπιτροπὴ ἢ ἐπὶ τῆς παραδόσεως, πᾶσα μισέλλην ἐκτὸς τοῦ Ἀγγλοῦ ἐπιτρόπου, περιπλανᾶται περὶ τὰς λεωφόρους τοῦ Βῶλου ἐφιππος, προπορευομένου τοῦ ῥώσου κασκετοφόρου προέδρου της.

Ζητωκραυγαὶ τοῦ πλήθους πρὸ τῆς ἐμφανίσεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου σκευοφόρου ἡμίονου τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, καὶ κρότοι σφαιρῶν καὶ κίνησις μεγάλη καὶ πυροβολισμοὶ τῶν χωρικῶν τοῦ Πηλίου κατερχομένων ἐκ τῶν χωρίων τῶν ἀκούονται. Τὸ φέσι κυματίζει καὶ ὅλον τὸ πλῆθος, ὅπερ φαίνεται ἔχον ἐπιφάνειαν παπαρουνοειδῆ, βαδίζει πρὸς τὴν καμάραν, (ἡψίδα) στηνομένην εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως. Ὁ στρατὸς τῆς καταλήψεως πλησιάζει· τρέχω καὶ ἐγὼ καὶ ἄδιο, φίλτατε Καλιβάν, διότι θέλω νὰ τὰ ἶδω ὅλα, ὅλα, ὅλα, ἅτινα θὰ περιμένῃς ἄμχ τελειώσῃ καὶ ἡ τελευταία πράξις τοῦ Ἑλληνικοῦ μας ζητήματος.

2α Νοεμβρίου 1881.

Μηλοῦμ.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Κατὰ παραγγελίαν τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὸ *Γραφεῖον τοῦ Μη Χάνεσαι* κατατίθενται τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἡ νεολαία θέλει καταβάλλει διὰ τὰ ἐξοδα τῆς κάλπης τοῦ δημοκρατικοῦ μας ὑποψηφίου *Ῥόκου Κοῦδᾶ*.

Ἐπανῆλθεν ὁ κ. *Γεώργιος Σουρῆς* ἐκ Βῶλου καὶ περιμένετε νὰ τὸν ἰδῆτε τὴν προσεχῇ Τετάρτην. Εἶναι ὀλίγον Τούρκος, τὰ θέλει ὅλα νὰ γίνωνται μετὰ τὸ ῥιχάτι του. Ἀλλὰ ὁ *Μηλοῦμ* ἤρχισεν ἀθάνατα· περιμένομεν καὶ τὰς ἄλλας ἐπιστολάς του ἵνα τὸν ἀποθεώσωμεν.